

Nieuw Handelstijdschrift

Hét magazine voor
leerkrachten en leerlingen

Uitgave 8
November 2022

Nieuw bloed op school

Dolle driedaagses

Het kunstige KMSKA

Dromerige poëzie

Fictieve en echte helden

Bewogen sportmomenten

Ontdek HOGENT wanneer het jou past.

Infodagen 2023

woensdag 8 maart

zaterdag 22 april

KASK & Conservatorium zondag 23 april

zaterdag 24 juni

zaterdag 9 september

hogent.be/ontdek

**HO
GENT**

Edito

‘Vroeger was het beter’. Het is een cliché, en in heel zeldzame gevallen zijn clichés waarheden. Vroeger was er meer poolijs, vroeger was waarheid geen vaag en persoonlijk invulbaar begrip, vroeger waren dichters belangrijke mensen, vroeger waren winteravonden in de huiskamer behaaglijk en vroeger konden de Rode Duivels nog sjotten. Pfff.

We zouden bijna moedeloos worden van zulke nostalgische mijmeringen, maar gelukkig helpt het NHT ons herinneren dat sommige dingen nooit veranderen: er zijn nog steeds (nieuwe) toffe mensen die les willen geven, er zijn nog steeds toffe leerlingen die van kunst houden, er zijn er nog die fantastisch kunnen schrijven en dichten, er zijn nog steeds fantastische sportdagen op den handel, de driedaagsen in het vijfde zijn nog steeds leerrijk én plezant en de leraren kunnen nog steeds niet sjotten. Oef.

Meer nog, misschien is het NHT het enige tijdschrift dat geruststellende antwoorden biedt in dit verwarrende post-truthtijdperk: meneer Goossens leert ons dat ‘Woke’ helemaal niet zo’n big deal hoeft te zijn; beestjes blijven beestjes. Kobe (6lb) leert ons dat een echte held misschien wel iemand in je nabije omgeving kan zijn. En meneer de Wilde geeft je helemaal gratis een zending met bijhorende rust in je ziel. Maar eerst de zending van de redactie: doe dat goed die examens, probeer die Lambo Urus te winnen en vooral: **Enjoy het NHT!**

oud-leerlingenvaand

18/03/2023

Broederschool
HANDEL

Bezoek onze stand op de SID-in en ontdek ons opleidingsaanbod

artevelde
hogeschool

Business en Management

Bachelors

- Bedrijfsmanagement
- International Business Management
- Organisatie en Management
- International Organisation and Management

Graduaten

- Accounting Administration
- Marketing- en Communicatie-support
- Transport en Logistiek

Communicatie, Media en Design

Bachelors

- Communicatie
- International Communication Management
- Grafische en Digitale Media
- International Graphic and Digital Media
- Journalistiek
- International Journalism

Graduaten

- Programmeren
- Digitale Vormgeving*

Gezondheid en Zorg

Bachelors

- Ergotherapie
- Logopedie en Audiologie
- Mondzorg
- Podologie
- Verpleegkunde
- Vroedkunde

Graduaat

- Verpleegkunde

Mens en Samenleving

Bachelors

- Pedagogie van het Jonge Kind
- Sociaal Werk
- Toegepaste Psychologie*

Graduaten

- Informatiebeheer: Bibliotheek en Archief
- Maatschappelijk Werk
- Orthopedagogische Begeleiding
- Sociaal-Cultureel Werk

Meer info

www.arteveldehogeschool.be

Onderwijs

Bachelors

- Educatieve Bachelor Kleuteronderwijs
- Educatieve Bachelor Lager Onderwijs
- Educatieve Bachelor Secundair Onderwijs
- Verkorte Educatieve Bachelor Secundair Onderwijs

Graduaat

- Educatief Graduaat Secundair Onderwijs

De makers van de wereld van morgen

*nieuwe opleiding vanaf 2023-2024, onder voorbehoud van goedkeuring

Inhoud

Editio -3

Inhoud -5

Dauidsfonds Junior Journalist tweede graad -6

Drie en vier tonen heldhaftig hun schrijfkunsten, de slechteriken!

Driedaagse Gent -11

Zwoegen in het zog van twee zwetende venten (en T. Roelant)

Driedaagse Ieper -12

Drie dagen badmintonnen tegen twee zwetende venten (en nog iets over WOI)

Driedaagse Hasselt -14

Drie dagen zweten in het zog van drie modieuze dames (en K. Van den Branden)

KMSKA -16

Vrijwillig en supergratis naar het mooiste museum van Vlaanderen

The Newbies -18

Vers bloed interviewt goed

Ben je al woke? -21

R. Goossens maakt de politiek correcte bioloog in zich wakker

Workshop: The Invisible Route -22

Big Brother holds an eye in the sail on The Brothers

SPORTDAG! -24

Een verslag van een drukke en bewogen dag

Associatieve poëzie -26

Vijftigers in de vijfdes (hoe vaak zijn die blijven zitten?)

Niets is voor altijd -28

Tom Lan...wie? Olivia, die kan pas schrijven!

Mijn lokale held -29

Captain Ameri...wie? Kobe zijn pa, dát is pas een held.

Stichting -30

Kom hier te weten waarom de Rode Duivels de leraren elk jaar toch weer proberen

Look and Like! -32

Gelijkenis met bestaande personen berust op louter toeval

Zending -34

Ga in vrede

Volgende editie -35

Konttekst -35

Dat ruikt naar meer

Over afgegleden helden & opgeklommen slechteriken

Davidsfonds Junior Journalist 2023
3BEW - 4BEW

Wie houdt er niet van de klassieke verhalen waarin goed en kwaad lijnrecht tegenover elkaar staan? In een ultieme krachtmeting verslaat het goede uiteindelijk het kwade en de helden leven vanzelfsprekend nog lang en gelukkig... Maar hoe zou het hen daarna nog vergaan zijn? En wat als we de rollen omdraaien? Tijd om de wereld even op zijn kop te zetten en een vervolg te breien aan die traditionele verhaaltjes. In een fictief interview voor het Davidsfonds beschreven de leerlingen van 3BEW en 4BEW hoe de superhelden na hun overwinning tekenen van verval kenden en de slechteriken langzaam uit het diepste dal opklommen.

Poppy Adams: “Als ik zou mogen dromen, dan zou ik zo goed piano leren spelen als Elton John.”

Marta Michalska (3BEWa)

Na een lange, vermoeiende reis met het vliegtuig ben ik geland op een klein eiland dat vroeger onbewoond was. Op dit eiland bevinden zich oude ruïnes in het midden van een enorme Cambodjaanse jungle. Die jungle werd omgebouwd tot een klein, maar prachtig stadje uit de jaren 50. Nu zitten we samen met Poppy Adams, de grootste en rijkste businessvrouw ter wereld op vlak van mode, die altijd een grote glimlach op haar gezicht heeft, ook al gaat alles tegen haar zin. We zitten in haar chique, rode retrorestaurant dat ze als haar kantoor gebruikt.

Vroeger zag jouw eiland er helemaal anders uit. Waarom heb je het zodanig aangepast zodat het lijkt op een stadje uit de jaren 50 en niet omgebouwd tot een normaal kantoor?

Ik groeide op in de jaren '60 en '70. Omdat mijn eiland zo ver van mijn ouderlijk huis is, bouwde ik de ruïnes om naar een klein maar chique stadje uit de jaren '50. Zo herinnert het me meer aan thuis. In mijn project heb ik speciaal geen kantoor gebouwd omdat het niet in mijn ontwerp paste. Een normaal kantoor leek me ook veel te saai en ik wou er iets creatiefs en kleurrijks van maken zoals in de stijl van de jaren '50.

Onderweg naar jouw restaurant Poppy's, waar we nu zitten, heb ik een bioscoop, schoonheidssalon, bowlingbaan, fastfoodkraampjes en vele meer gezien. Is het alleen maar sier of is het bestemd voor dagelijks gebruik?

Alles op mijn eiland is bestemd voor dagelijks gebruik. Ik heb mijn project zodanig gemaakt zodat alles er mooi uitziet vanbuiten en praktisch is vanbinnen. Mijn eiland is trouwens ver van het vasteland. Het is makkelijker en praktischer als alles dichtbij is. Sommige gebouwen zijn ook bedoeld om mijn vrije tijd in te vullen zoals de cinema. Daar kijk ik vaak veel leuke en spannende actiefilms. De laatste keer dat ik daar was, was op zaterdag toen Charles mij bezocht. Samen keken we naar een exclusief privéconcert van Elton John. Maar ik ga ook vaak naar mijn chique schoonheidssalon. Daar werkt Beauty-bot, een mooie robot waarin ik geïnvesteerd heb. Zij vertelt leuke

roddels van over de hele wereld. Dankzij haar heb ik ook altijd een mooi en origineel kapsel. Omdat ik een slechte kok ben, heb ik in mijn stadje in allerlei kleuren en groottes fastfoodkraampjes gezet waarin de beste koks ter wereld werken.

U kreeg blijkbaar een privéconcert van Elton John in de cinema. Hoe komt het dat de zanger hiervoor vanuit Engeland overvloog?

Oh, Elton! Ik ben een heel grote fan van hem. Zelfs na een paar privéconcerten zijn we besties geworden. Mijn lievelingsalbum van hem is Bennie and the Jets. Na dat album heb ik zelfs mijn twee metalen robothonden Bennie en Jet genoemd. Trouwens, wanneer ik naar zijn muziek luister, kan ik me beter concentreren tijdens mijn werk. Niet alleen ik, maar eigenlijk iedereen die voor mij werkt, is fan van hem. Op bijna het hele eiland staan luidsprekers waaruit je de beste liedjes van hem kunt horen.

Dat u de grootste en rijkste businessvrouw ter wereld bent op vlak van mode weet iedereen, maar wat zou u doen als u geen bedrijf had opgestart?

Uh, ik studeerde af aan de Harvard Business School, dus ik ben alleen economisch geschoold. Maar als ik zou mogen dromen, dan zou ik zo goed piano leren spelen als Elton John om ook zo beroemd te worden als hem. Dan zouden we samen een gekke vriendenband vormen en muziek produceren. Mijn tweede droom is iets meer realistisch: namelijk om architect te worden van knotsgekke, maar originele projecten

zoals mijn stadje uit de jaren '50. Het lijkt me grappig om een stuk land te kopen en een gelijkaardig huis bouwen als dat in de bekende kinderserie De Teletubbies. Ik zou daarvan een attractie maken waarin influencers foto's kunnen maken.

Jouw bedrijf is bekend over de hele wereld en wordt vaak bekritiseerd. Hoe reageer jij op deze kritiek?

Da's pas een moeilijke vraag. Ik denk zelfs dat dat de moeilijkste vraag is, die me ooit gesteld is. Niemand is perfect, ook ik niet. Vroeger op school was ik de hele tijd bezig met studeren, zoals een nerd. Dan trok ik me niks aan van wat anderen zeiden. Natuurlijk luister ik nu wel naar kritiek zodat ik weet wat ik fout doe en eruit kan leren.

Bedankt voor uw medewerking, mevrouw Adams. Ik hoop voor u dat uw modebedrijf uitgroeit tot een kolossaal mode-imperium en dat u op een dag uw gekke dromen kan realiseren.

Mickey Mouse: “Ik neem de kinderen mee en sleep hen door een kapotte tv die in Disneyland staat.”

Senne Meersman (4BEWa)

We vernamen onlangs via onze redactie dat Mickey Mouse veranderd is. Zo zijn er verhalen over kleine kinderen die urenlang naar zijn serie kijken, verdwijnen en nooit meer terugkomen. We zochten direct contact, maar verwachtten geen antwoord van een fictief karakter. Toch kregen we onverwachts een kleine boodschap. Het waren belangrijke instructies naar een vrolijke cartoonwereld, of dat dachten we toch. Toen we het hobbelige pad gevonden hadden, kwamen we oog in oog te staan met de ongelooflijk duistere Mickey Mouse. Het pad was helemaal donker, alles was kapot en kleur bestond niet meer in zijn leven. We stelden enkele vragen over zijn gruwelijke daden en hij ontkende niks. Hij is er trots op en zal nooit meer veranderen. Kinderen zijn niet veilig. Mijn laatste boodschap: zet Mickey op tv uit.

Mickey, wat mij hard opvalt, is dat je hier alleen bent. Wat is er gebeurd met jouw bekende vrienden van vroeger?

Mijn oude vrienden zijn hier niet meer. Van de hond Pluto heb ik een deurmat gemaakt. Ik deed eerst vergif in zijn eten en daarna heb ik hem ontleed. De eend Donald Duck zit samen met zijn neefjes in mijn schuur. Zij zorgen voor eitjes in de ochtend. Minnie wou mij verlaten, dus heb ik haar opgesloten in een diepe kelder. Zij werd ondertussen gemarteld en gehersenspoeld. Goofy zag dit allemaal gebeuren, maar hem vertrouwde ik nog.

Kinderen die urenlang naar jouw programma kijken, verdwijnen spoorloos. Hoe is dit mogelijk?

Die griezelige verhalen heb ik ook gehoord. Het is grappig dat ik zo snel onderschept ben en er al zo veel verslagen over mij geschreven zijn. Goofy heeft mijn daden doorverteld aan de mensen. Ik probeerde alles stiekem te doen, maar ik zal hoe dan ook toch niet stoppen. Ik neem de kinderen mee en sleep hen door een kapotte tv die in Disneyland staat. Ik haat kinderen. Ze moeten voelen wat ik voel: de eenzaamheid.

Je uiterlijk is veranderd: je bent minder kleurrijk, zelfs helemaal zwart. Wat is de reden hiervoor?

Mijn voormalige, kleurrijke kledij heb ik niks meer aan. Het deed pijn aan mijn twee ogen. Ik kan er niet tegen en kleur betekent niks meer voor mij. Zwart is de hoofdkleur en werkt als een soort camouflage. Zoals

je kan zien, is zwart de enige kleur die je in deze cartoonwereld kan waarnemen. Ik haat kinderen omdat ze mij in de steek gelaten hebben.

Waarom haat u kinderen zo?

Hun ouders laten ze heel hun jeugd naar mij kijken en wanneer ze oud genoeg zijn, dan verlaten ze mij en word ik alleen gelaten. Ik ben het beu. Ik sluit ze gewoon op en laat ze pas gaan wanneer ze blind zijn, want dan kunnen ze toch niet meer kijken en zijn ze nutteloos.

We sluiten de kleinste kinderen op in onze diepe kelders waar ze geen slaap krijgen. Ze kijken 24/7 naar mijn beroemde serie. Ze worden blind, krijgen heel weinig te eten en drinken en krijgen ook geen straaltje zonlicht. Eenmaal blind heb ik niks meer aan hen, dus dan laat ik ze van de kromme glijbaan des doods glijden met een kleine kans op overleven. Als ze het zouden overleven, dan zijn ze vrij. Ze kunnen toch niks verklappen, want ze hebben niks anders dan Mickey Mouse gezien.

Zal de oude Mickey Mouse ooit terugkomen?

De oude Mickey Mouse bestaat niet meer en zal ook nooit meer terugkomen. Ik ben trots op mijn daden. Kinderen kijken nu urenlang naar mijn leuke serie en stoppen pas wanneer ik het zeg. Ik ben nu blijer dan ooit. Ik zou ook niet weten wie mij ooit zou kunnen stoppen. Goofy heeft het al geprobeerd. Ik dacht dat ik hem kon vertrouwen, maar hij probeerde

kinderen vrij te laten. Gelukkig heb ik hem onderschept, maar hij is toen weggelopen en ontkomen.

Mickey mouse werd nooit opgepakt en bleef kinderen opsluiten. Er worden maar zelden kinderen herenigd met hun ouders. Het lichaam van Goofy is uiteindelijk teruggevonden in de riolen van Disneyland.

Eivor Varinsdottir: “We willen nog naar Zweden, Denemarken of zelfs naar Finland varen om ook daar een reisbureau te beginnen.”

Jasper Caljon (4BEWa)

We bevinden ons in Boston, een kleine havenstad in Engeland, in het nieuwe reisbureau Valhalla. Het is een prachtig gebouw dat oudheid en moderne kunst samenbrengt tot één geheel. Het gebouw is creatief ingericht met een kleine boot die omgekeerd aan het dak hangt waardoor je heel het dek kunt zien. Er staat ook een ovale tafel met een heel grote kaart van Engeland erop. Aan die tafel hebben we een interview geregeld met Eivor Varinsdottir, de beruchte Viking en nu ook eigenaar van het reisbureau. Na jarenlang Engeland te veroveren door kloosters en kastelen te belegeren heeft hij besloten om rondleidingen te organiseren voor het Britse volk.

Hoe ben je erbij gekomen om een luxueus reisbureau te beginnen?

Ik heb zelf, als Viking, door weer en wind vele reizen gemaakt naar Engeland, Noorwegen en zelfs naar Finland. Daarom besloot ik mijn ervaring te delen met iedereen die interesse heeft in het ontdekken van nieuwe gebieden.

We weten dat er een heel team nodig is om zo'n groot langschip te besturen. Zijn er nog anderen die jou helpen?

Ja, ik heb een bemanning van stoere Vikingen die mij bijvoorbeeld helpen met strijken en ophalen van de zeilen van de verschillende vaartuigen. Ik heb ook Randvi, die mij vroeger en ook nu nog helpt met papierwerk. Als de zaken een beetje trager verlopen, kan ik ook nog aan Sigurd, mijn stoere halfbroer, vragen om een paar rondleidingen te organiseren.

Nu regelen jullie rondleidingen in en rond Engeland, maar zijn jullie ook van plan om in andere landen hetzelfde op te starten?

Dat klopt! We zijn van plan om ook naar Ierland, Finland en Noorwegen te reizen, maar we hebben eerst toestemming van de

havens nodig om daar binnen te mogen.

Waarom hebben jullie voor de naam Valhalla gekozen voor jullie reisbureau?

Wanneer je met ons reist, heb je geen zorgen, net als in Valhalla. Dat is onze hemel. Alleen heldhaftige krijgers kunnen daarnaartoe. Ik leid de weg nu, maar ook vroeger, in 879, leidde ik mijn volk al naar het glorieuze en rijke Engeland. Daar hebben we jarenlang kloosters geplunderd.

Waarom zou iemand met jouw luxereisbureau op pad gaan?

Als Vikingsvolk zijn we ervaren reizigers en weten we hoe we een aangename en comfortabele trip kunnen maken. We gaan met de langschepen en kunnen hiermee zowel op zee als in ondiepe rivieren meer landinwaarts. We vertellen verhalen over onze goden zoals over hoe Odin heel de wereld vanuit Asgard bekijkt.

Ben je tevreden met hoe het bedrijf momenteel draait of ben je nog van plan om veranderingen door te voeren?

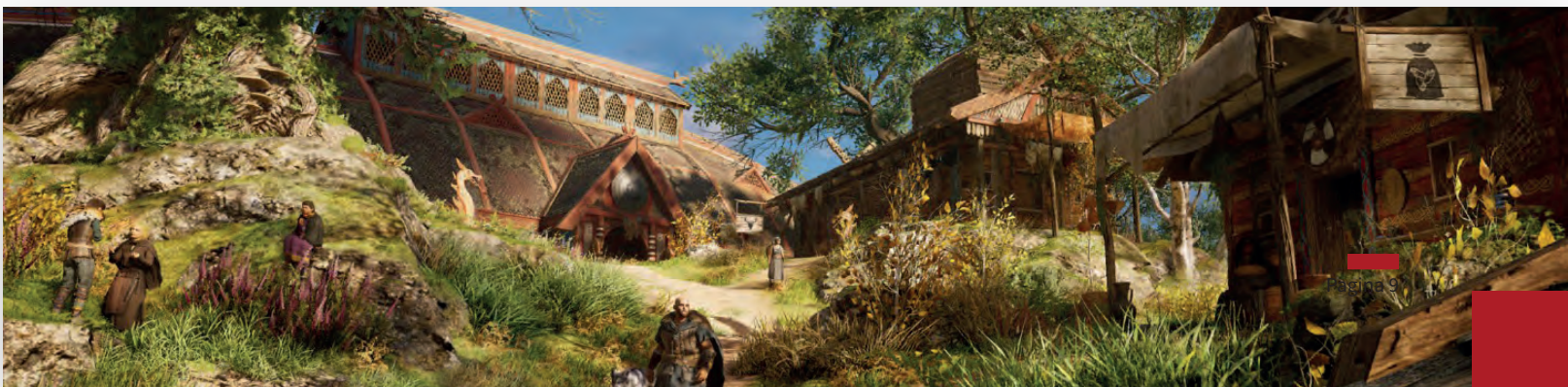
Ik ben heel bij met het werk dat nu al geleverd is. Ik ben wel van zin om grotere schepen te kopen die meer luxe garanderen.

Misschien kunnen we ook naar verdere landen varen in plaats van landinwaarts. Ik zeg niet dat ik ontevreden ben met de langschepen, maar voor de activiteiten en het comfort van de passagiers, die met ons naar andere landen reizen, wil ik grotere vaartuigen aankopen of zelf in elkaar steken.

We hebben nu al enkele nederzettingen waar we reisbureaus geopend hebben. Hier in Engeland hebben we eentje in Aberdeen, in Plymouth en ook hier in Boston. We willen nog naar Zweden, Denemarken of zelfs naar Finland varen om ook daar een reisbureau te beginnen. Zo kunnen we ook daar mensen een prettige reis aanbieden.

Bedankt, Eivor Varinsdottir, voor de ontvangst in uw luxereisbureau. Het is heel fijn dat u onze vragen zo uitgebreid hebt beantwoord.

We hebben nog doorgekregen dat de eerste langboten en luxeschepen zullen uitvaren uit verschillende havens van Valhalla richting Suomenlinna in Finland, Kopenhagen in Denemarken en Stockholm in Zweden. In de toekomst zal je ook nog Santiago de Compostella in Spanje kunnen bezoeken en ook veel andere bekende monumenten en steden over heel Europa.

Rick: “Dit domme universum is een van de zwakste en traagst geëvolueerde van het hele multiversum.”

Milo Daelemans (3BEWa)

Op een stille namiddag komen we aan bij het Witte Huis. De straten zijn leeg, de begraafplaatsen staan vol met rouwende mensen. We betreden het Witte Huis en treffen Rick aan op het golfterrein. Hij staat daar voor een groot portaal, klaar om te vertrekken naar het volgende universum. Aan zijn blik te zien was hij al op ons aan het wachten. De mensen staren hem beangstigend aan. Dat is begrijpelijk nadat hij 90% van de mensheid heeft uitgeroeid. De gekke professor creëerde een ‘onsterfelijkheidsdrankje’ dat eigenlijk gewoon vergif was en pas na één week werkte. In de tussentijd waanden de mensen op Aarde zich wel even onsterfelijk.

U heeft bijna heel de Aarde uitgeroeid. Waarom deed u dit?

Ik heb de Aarde uitgeroeid voor twee redenen. De eerste reden was macht. Hierdoor kan ik dit universum tot mijn slaaf maken. De tweede reden is iets waar ook de gierige mensheid voor leefde: geld. Daarmee zal ik de kosten zoals materiaal, elektriciteit, maar ook het loon van mijn onderdanen betalen. Elk uur dat iemand voor mijn kwaadaardig megaproject werkt, krijgt die persoon 1000 RickCoins. RickCoins kan je gebruiken om aan jouw behoeften te voldoen. Zij zijn nu de officiële valuta van dit universum (C-137).

U zegt dat u bezig bent met een megaproject. Wat houdt dit project in?

Je kan inderdaad zeggen dat het project mega is, want het is een Mega Portal Gun. Met dit sterke wapen zal ik mezelf niet meer teleporteren - daar heb ik de kleine versie voor - maar ik zal hiermee hele planeten teleporteren. Mijn plan? Simpel. Als ik een universum inga, dan zoek ik de twee sterkste planeten en teleporteer ik ze in elkaar. Hierdoor zullen de planeten ontploffen. Als het nodig is, doe ik dit meerdere keren in hetzelfde universum. Daarna maak ik de rest van dat universum tot slaaf.

U heeft normaal toch een hulpje: Morty? Wat is er met hem gebeurd?

Ik vertelde hem over mijn idee van mijn goedkope onsterfelijkheidsdrankje. Hij vond

dit een goed idee, maar hij wist niet dat ik het drankje giftig maakte. Hij smeekte me of hij het zelf mocht drinken. Natuurlijk zei ik toen nee, maar zonder mijn medeweten nam hij een slok. Daardoor stierf hij. Maar gelukkig zijn er oneindig veel domme Morty's en aangezien ik nog een inruilticket heb, kan ik er gratis eentje verkrijgen. Dat zal ik onderweg naar het volgende universum wel even regelen.

U heeft veel avonturen beleefd zoals de alieninvasie. Waarvan heeft u sindsdien het meeste spijt?

Ik heb inderdaad heel veel meegemaakt. Eigenlijk dacht ik nooit echt eerder na over

waar ik spijt van heb. Als ik er toch eentje moet uitkiezen, is dat toch wel het feit dat ik de zwakke Aarde niet eerder heb uitgeroeid. Door mijn huidige plan word ik het rijkste en machtigste wezen uit het grote multiversum. Wanneer het project eenmaal af is, hoef ik alleen nog maar op een paar glimmende knopjes te drukken. Ik zal het testen op Jupiter en Saturnus in dit universum. Niemand zal me tegenhouden, want de andere universums weten hier nog niks van af.

Na zo'n grote uitvinding zult u waarschijnlijk wel blij zijn. Bent u ook trots?

Maar natuurlijk ben ik er trots op en blij mee. Nog beter zelfs: moest ik de kans krijgen om dit opnieuw te doen, zou ik deze zeker nemen. Dit domme universum is een van de zwakste en traagst geëvolueerde van het hele multiversum. Daarom was het ook zo makkelijk om het over te nemen. Bij de andere rijke universums zal dit niet zo makkelijk gaan, want hun communicatie is beter dan dit universum.

Bedankt voor uw tijd. *Rick gaat door het portaal*.

Drie maanden later kwamen we erachter dat hij succesvol alle universums van categorie C heeft veroverd. Daardoor is hij officieel het rijkste wezen van het gigantische multiversum. Zijn volgend doelwit is categorie B.

Driedaagse Gent

Als je een driedaagse organiseert, dan kan je maar beter naar een grote, mooie, belangrijke Vlaamse stad gaan. En als Antwerpen niet echt een optie is, dan kan je net zo goed naar Gent trekken. P. Decuyper, T. Roelant en T. D'hollander namen 5BEa en 5ST op sleeptouw voor drie verrassend veelzijdige en volle dagen. Vol, niet alleen omdat het programma zo rijklijk gevuld was, maar ook omdat elke ervaring in Gent zó verrijkend was, dat het leeremmertje van de dames en heren van ST en BE tot de rand toe werd gevuld (en af en toe even overliep).

De fietstocht was mooi, maar fysiek uitdagend. De film 'Rebel' was sterk, maar emotioneel uitdagend. De actionbound was écht tof, maar intellectueel uitdagend. De street art was knap én uitdagend. De lichtshow was indrukwekkend, de boottocht aquatisch uitdagend. De stadswandeling en samen gaan eten in de stad; plezant, net zoals de hele driedaagse eigenlijk.

De Actionbound was geweldig. Vooral omdat de andere groep bijna niet gebuisd was.

-Nisa Baris (5ST)

Ik mis Gizem, maar het was toch bijna niet minder tof dan vorig jaar.

-Mili Waltens (5ST)

Fietsen was bijna niet vermoeiend. Vooral niet toen we werden geduwd door Decuyper.

-Jilke Ringoot (5ST)

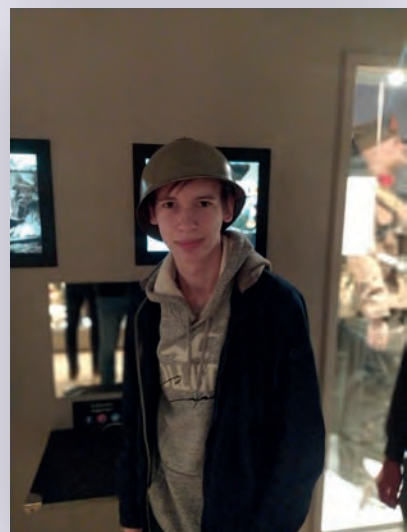

Driedaagse Ieper

Ze zeggen wel eens dat het in 1914 begon met Gavrilo Princip. Maar 5 infobeheers eigen kleine oorlog begint op een druilerige woensdagochtend. 26 oktober, half acht, het winteruur telt nog niet, het is aardedonker, er is geen tijd voor koffie, en onze hartjes zijn even verkild als de mist die ons het zicht en de adem beneemt. Ian (51a) heeft er al geen zin in, gelukkig heeft hij zijn lief meegepakt, dat verzacht de pijn.

Oké, Flanders Fields Museum is eigenlijk wel interessant. Maar onze tijd is beperkt. Gelukkig heeft Decuyper de Oorlog al in grote lijnen uitgelegd, anders kregen we dat boekje nooit ingevuld. Tijdens de wandeling beseffen we pas voor het eerst hoe authentiek nep Ieper eigenlijk is. Samen met Churchill en King George mogen we over de grenzen van de tijd heen beslissen of het een goed idee was om Ieper weer op te bouwen na de Oorlog. Hadden we Ieper in puin moeten laten liggen als herinnering aan de gruwelen van oorlog? Eméric (51a) weet het ook niet goed, hij weet alleen dat hij potjesvlees verdacht ruikende smeerlapperij vindt.

Dag twee begint brak. Die Van Royen is schijnbaar niet aanspreekbaar voor hij een stuk of drie shots cafeïne heeft gehad. Gelukkig zijn Motyka, Temmerman en Nys immer hun zonnige zelf. We vatten moed. We eten een overgebleven puddingske. We eten bokes met hagelslag. We smeren eiersla en vragen ons af in hoeverre de contradictie 'veggie martino' anomalieën maakt van onze lunchbokes. En vertrekken op tijd om de Vredesroute te fietsen.

Kian (5Bl) vindt dat het allemaal nog wat pittiger mag ('welke heuvels? Niets van gevoeld.'). De uitleg van de archeoloog in de Dreve is warrig en zo West-Vlaams dat mevrouw Motyka er bijna niets van snapt, maar het feit dat hij zoveel gesneuvelde soldaten heeft teruggevonden, maakt indruk. Zijn imposante monument ter ere van twee Australische broers in de Grote Oorlog, doet dat ook. En wij maken ook indruk. Jiri krijgt als eerste en enige leerling ooit een aandenken van onze gids én een zending: 'Zorg dat ze het nooit vergeten, jongen!'. Blijkbaar lijkt Jiri sprekend op een van de Australische soldaten waarover de gids ons vertelt. 'Een knappe vent, trouwens'. In Memorial Museum Passchendaele vindt Ian (5la) vooral de interbellumtoiletten

interessant. Tyson (5lb) loopt op dat moment nog te verontwaardigd te mokken dat de bedden in die dugouts beter liggen dan zijn bed in het jeugdverblijf.

Dag drie is veruit de beste dag. Er wordt duchtig geteambuild en op het hindernissenparcours hadden Jiri (5lb) en Luka V.A. (5la) bijna het snelheidsrecord gehaald, hadden ze niet stuiptrekkend en schuimbekkend de strijd moeten staken na een miljoen push-ups, een klimmuur, een sleepband van 100 kilo, pull-upgedoe en meer van die masochistische waanzin. In de namiddag leren we over het belang van brouwerij De Kazematten in de geschiedenis van deze kleine maar immens boeiende stad.

Driedaagse Hasselt

Na enkele zonovergoten nazomerdagen nippen we moe, maar zelfvoldaan van een lekker kopje Hasseltse koffie vergezeld van een stukje smeuije speculaas van bakkerij DePaifve en een echt Belgisch pralientje van chocoladehuis Boon. Hasselt, het prachtige decor van de meerdaagse van 5BEb & 5BEc en tevens de onbetwiste hoofdstad van de smaak, viel duidelijk in de smaak. Althans, dat vermoeden wij toch. Ieder zijn meug uiteraard! Desalniettemin, als je het bij de leerlingen van 5BEb & 5BEc, maar ook bij de begeleidende leerkrachten navraagt, knikken ze allen eensgezind: dat smaakt(e) naar meer!

Fantastig toch?

Gepakt en gezakt druppelden onze leerlingen vol verwachting toe in het station van Sint-Niklaas. In hun ogen ontwaarden we spanning en enthousiasme, want de trein... dat is altijd een beetje reizen en daar hadden ze verdraaid veel goesting in. Een gemiste aansluiting in Berchem kon de pret dan ook niet bederven. Sterker nog, mevrouw Rottiers kreeg hierdoor zelfs de buitenkans om BV's te spotten en wist zo eerst een foto met actrice Marthe Schneider (Gevoel voor Tumor) en wat later met zangeres Eva De Roovere te verzilveren. Fantastig toch?

Eenmaal toegekomen in Hasselt werd de bagage al snel gedropt in het hostel waar ze overnachtten. Daar stonden reeds een veertigtal fietsen geposteerd, klaar om beklommen te worden en hun opzittenden naar hun tussenbestemmingen te brengen. Eerst peddelden ze gezwind naar hogeschool PXL waar ze een interessante workshop over reclame onderwezen kregen.

Vervolgens baanden ze zich met de nodige animo een weg naar het Actionpark in Kievit. Het was onverminderd afzien in het wiel van mevrouw Hiel die er duchtig de pees op legde. Er was maar één manier om haar af te stoppen: een stok in de wielen steken. Daar zorgde Iulian voor door zijn rugzak vakkundig tussen zijn wielas te draaien, maar dat losten de leerkrachten in ware McGyver-stijl op. In het park werden de leerlingen met een hoogte- en laagteparcours geconfronteerd of konden kiezen voor een uitdagend partijtje padel. Mevrouw Annaert en meneer Van den Branden gooiden hoge ogen, want hakten er menig leerlingenduo in de pan met lepe dropjes en precieze, krachtige uithalen met de fore- en backhand. Met schaamrood op de wangen dropen ze een voor een af, totdat Finn en Lowie op de proppen kwamen en hun leerkrachten als enige lik op stuk gaven. Chapeau! 's Avonds genoten de leerlingen van een heerlijke, hippe bagel en werd er gezellig afgesloten op een terrasje.

In stijl

Met kleine oogjes – want korte nachten zijn vaste prik op meerdaagse – verschenen de leerlingen aan het ontbijt op dag twee. Na de actieve rondrit een dag eerder stond nu de binnenstad op de planning. In het modemuseum ontwierpen ze hun eigen patronen die daarna op een paspop of henzelf geprojecteerd werden en kregen ze een gegidste rondleiding bij de expo Dress/Undress over bodypositivity. Jens was danig onder de indruk en viel pardoes achterover... Van verbazing of vermoeidheid? Het collectief had erna zichtbaar nood aan iets actiefs en dat boden wij hen maar al te graag aan. 's Namiddags kregen ze dan ook de kans om in groepjes aan de hand van een actionbound de stad te ontdekken. Het leverde enkele fantastische groepsfoto's op.

Tijdens een kort spelletje blackbox leerden de leerkrachten Hanne, Lente en Emine nog beter kennen. Dat ze allen dierenvrienden zijn bijvoorbeeld en dat ze unaniem vonden dat VDB het minst stijl heeft (uiteraard evident tegenover diva's RTK en HIA). Bij Domino's deelden de leerlingen hun pizza's amicaal met elkaar en zelfs met hun uitgehongerde leerkrachten. Stijn, die eerder aangaf buikpijn te hebben liet zich toch verleiden tot een hapje, Zain knoopte filosofische gesprekken aan met zijn leerkrachten, Yassin ook, maar met onbekenden... En Iulian? Die fungeerde intussen als kruimeldief en at moeiteloos alle overgebleven stukken pizza op. Sterk! Afsluiten gebeurde wederom samen op een terrasje op de grote markt.

Oscarwaardig

Met nog iets kleinere oogjes zakte de groep op de laatste dag af naar de bibliotheek van Hasselt waar hen een workshop rond storytelling te beurt viel. Ze creëerden er trailers over hun driedaagse in een genre naar keuze. Werd het een romantische film (met happy end), sprookje met happy end, een lugubere horrorfilm, een spannende avonturenfilm of toch eerder een tranentrekkend drama? Voor ieder wat wils alleszins, maar vreemd genoeg leidde dit steeds tot hetzelfde resultaat: een doldwaze komedie waar menig Oscar voor gewonnen kon worden.

In de namiddag genoten de leerlingen van hun laatste vrije momenten en hadden ook de leerkrachten een momentje voor zichzelf om op adem te komen en de nodige inkopen te doen voor het thuisfront.

Dat zij evenwel uit sterker hout gesneden zijn dan de jongelingen die ze onder hun vleugels hadden, bewezen de taferelen die zich op de trein ontsponnen. Al snel sukkelden heel wat jonge lieden in de meest onmogelijke poses in slaap. Uitgeteld, knock-out geslagen door een amusant, tjokvol programma... Waarschijnlijk in hun dromen nog steeds nagenietend van hun onvergetelijke driedaagse in Hasselt.

Bezoek KMSKA

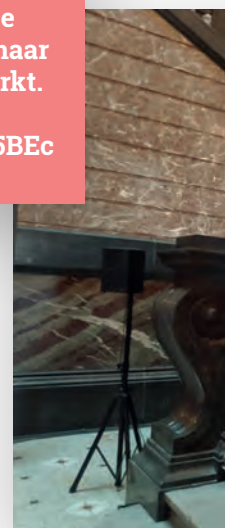
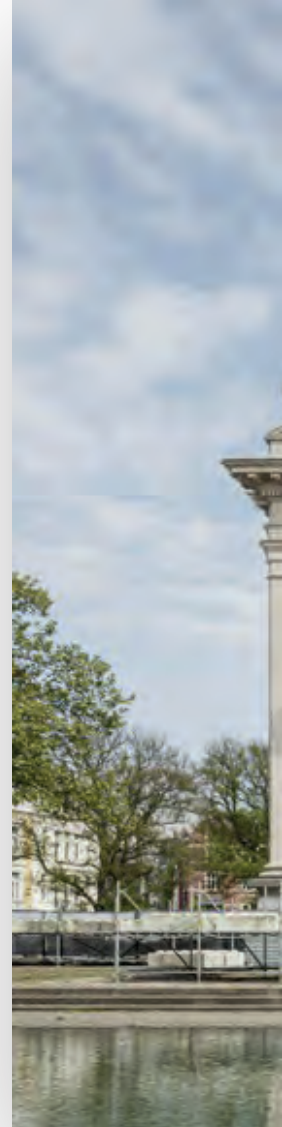
Op een koude, druilerige woensdagnamiddag in november waren een paar leerkrachten het eindelijk beu. 'Weg met de lelijkheid', dacht De Wilde. 'Weg met het grijs', riepen Poppe en De Schepper. 'Awoert voor kou en absurde energieprijzen', blaarden Decuyper, Van Royen en Van den Branden in koor, waarop ze besloten met een puikje van cultuurminnende leerlingen het recent gerenoveerde KMSKA te bezoeken. Het was mooi, het was warm en we vergaten er heel even het grijs van onze dagelijkse beslommeringen. Of zoals de leerlingen achteraf zegden:

Dit was een supertoffe en leerrijke ervaring. Op eigen initiatief zou ik nooit naar dit museum zijn gegaan, maar toen ons deze kans werd aangeboden, twijfelde ik geen seconde. Ook was het tof om de leerkrachten op een andere manier te leren kennen. Credits to meneer De Wilde!

-Laura Verbeke, 6BEb

Toen we binnenkwamen, werden we overspoeld door schoonheid. Na deze louterende ervaring is mijn honger naar cultuur niet gestild, maar net versterkt.

-Hanne Verstreken, 5BEc

Niet alleen is dit een supermooi en interessant museum, we hebben ook fijne qualitytime kunnen doorbrengen met onze favoriete leerkrachten.

-Olivia De Wachter, 6BEb

Wat een gezellige namiddag met leerzame en deskundige uitleg van onze gids De Wilde (aka de Heilige Joris).

-Kelley Schouten, 6BEb

We ontmoeten Amber op een druilerige donderdag in Skippy's. Met grijsig mistnat en een chronisch wordend vitamine-D-tekort, kunnen enkel koffie, gezelligheid en fijne gesprekken onze hartjes van licht voorzien. Koffie hebben ze bij Skippy's, gezellige hoekjes ook en nieuwe collega Amber blijkt een boeiende en verfrissend oprechte gesprekspartner te zijn.

AMBER DE BRANDT

Je bent nieuw bij ons, maar je bent niet helemaal nieuw in het onderwijs, toch?

Dat klopt. Dit is eigenlijk mijn zevende schooljaar in het onderwijs. Ik heb vijf jaar in Brussel gestaan, dan een jaartje in Lede. Daarna heb ik een jaar in een winkel gewerkt, maar omdat ik moest afvloeien door besparingen, ben ik opnieuw op zoek gegaan naar een job, en nu sta ik dus hier.

Maar je had wel zin om weer in het onderwijs te stappen?

Tja, als ik eerlijk ben, is het van de moetes. Niet omdat ik het onderwijs niet leuk vind, maar omdat mijn plannen anders lagen. Ik wou eigenlijk mijn werk combineren met opnieuw gaan studeren. Ik wil deze job echt

“Moet ik eerlijk zijn?”

heel goed doen, omdat ik vind dat je als leraar een enorme verantwoordelijkheid draagt, maar dat houdt ook in dat er enorm veel tijd in kruipt. Ik had mijn studies dus liever willen combineren met mijn vorige job omdat dat toch een stuk gemakkelijker was.

Wat studeer je?

Ik studeer communicatiemanagement. Dat is momenteel superzwaar. Vorig jaar kwam ik thuis en had ik niets meer te doen voor mijn werk. Als ik nu thuiskom, heb ik nog duizend-en-één dingen in mijn hoofd.

Het onderwijs is dus een best zware job?

Ik vind het onderwijs de meest onderschatte job ooit. Daarom studeer ik eigenlijk bij. Ik geef ongelooflijk graag les, maar wat er verder bij de job komt kijken-en dit is erg om te zeggen- interesseert me eigenlijk veel minder. Daar heb ik een inschattingsfout gemaakt toen ik voor leraar ging studeren. Ik was zo gepassioneerd door het Nederlands en dat lesgeven vind ik ook zo fijn, maar dat is natuurlijk niet het enige aspect aan de job. Je moet echt heel veel energie besteden aan deze job, eigenlijk stopt deze job nooit, en soms krijg je er te weinig voor terug. Dat is soms moeilijk uit te leggen aan iemand die niet in het onderwijs staat, maar ik kan de twee ondertussen vergelijken.

(Skippy's: koffie?

Amber: ja, een flat white met havermelk graag.)

“Dubbele espresso met havermelk.”**Maar het is niet allemaal kommer en kwel?**

Nee, zeker niet! Ik ben nu expert in een vak waar ik een passie voor heb. Ik hou echt van taal en van alles wat met taal te maken heeft. Ook kan ik tot op zekere hoogte mijn eigen ding doen met dat vak, wat ik een geweldig voordeel vind. Als leraar heb je een verantwoordelijkheid en je voelt jezelf best nuttig, da's een gevoel dat ik miste in de verkoop.

Dus kennis overbrengen is wel je roeping?

Ja, dat wel. Mijn passie voor taal delen, dat wil ik doen. Opvoeden dan weer niet, ik vind niet dat dat onze job moet zijn. Als mensen zeggen dat een leraar tegenwoordig toch eerder een coach is dan een leraar, dan ben ik niet mee, sorry. Ik ben leraar, als ik wilde coachen, ging ik zondag wel op het voetbal staan. Dus zever niet, een leraar is een leraar.

En je zei dat je een passie voor taal hebt.

Ja, ik lees heel graag. Spijtig genoeg lees ik veel minder dan vroeger omdat ik het zo druk heb. Maar ik kan me nog steeds verliezen in sterke poëzie of een mooie tekst, ik kan daar echt troost uit halen.

Favoriete auteur?

Een van de mooiste boeken vind ik 'Verdriet is het ding met veren' van Max Porter (dat is effectief een zeeer sterk boek, nvdr). Alles van Peter Verhelst vind ik heel mooi. En de columns van Bernard Dewulf vind ik prachtig. Die heb ik zelfs een tijd uitgeknipt en in een boekje geplakt.

Maar het is niet alleen lezen hoor; concerten, theater, uit eten gaan, dat vind ik ook allemaal heel fijn om te doen. Eigenlijk doe ik veel graag, als het maar geen pretparken en dierentuinen zijn. En gezelschapsspelletjes, daar vind ik ook niets aan.

Wij haten pretparken ook. Ze hebben daar zelfs geen deftige koffie om een rustpunt in al die schreeuwerigheid te vinden. Vreselijke plekken zijn dat. Wat is trouwens je eerste indruk van onze school?

Supergoed. Echt supergoed. Het was een zware stap om opnieuw het onderwijs in te gaan, maar ik ben echt blij dat ik in zo'n

team ben terechtgekomen. Dit is echt het leukste team waarin ik al ben terechtgekomen. Dit klinkt misschien raar, maar jullie zijn niet van die typische clichéleerkrachten. Geen seutige vakidioten dus. Jullie hebben allemaal nog een leven buiten de school? Deze collega's beschikken over een gezonde portie zelfrelativering. Iedereen is ook superlief en open en ik heb het gevoel dat als ik problemen heb, dat ik dat bij mijn collega's kwijt kan en dat er ook naar mij zal worden geluisterd. In de leraarskamer kan je echt je verhaal kwijt, want iedereen snapt het daar.

“Coach? Ik ben geen coach. Ik ben leraar. Als ik wilde coachen, ging ik zondag wel op het voetbal staan.”**Ja, dat de leraren hier helemaal top zijn, dat klopt natuurlijk, maar waarmee kunnen de leerlingen je het grootste plezier doen?**

Ik vind het leuk als ze kritisch zijn en als ze mij vragen stellen. Of als ze gewoon na de les zeggen dat het tof was of dat ze iets hebben bijgeleerd. Maar het kan ook in minder expliciete dingen zitten. Ik vind het bijvoorbeeld heel fijn als ik zie dat ze in een schrijfopdracht veel werk hebben gestoken. Of een verrassende taak, iets waarmee ze creatief en origineel uit de hoek komen, daar word ik ook blij van. Of kleinere dingen; als ze lachen met mijn grappen, altijd plezant. Eigenlijk, als ze meedoen en daar niet gewoon een beetje zitten te zitten, is het al geslaagd.

Amber, bedankt voor dit fijne en open interview. En moet jij dat koekje nog hebben?

INTERVIEWING THE NEWBIES

SOFIE DE WILDE

Vanwaar jouw overstap naar het onderwijs?

Vroeger werkte ik als accountant, maar het werd tijd om andere oorden te verkennen. De laatste jaren werd thuiswerk gestimuleerd, maar daardoor had ik het gevoel nooit echt gedaan te hebben. Toen de vacature voor de job op de Broeders online verscheen, heb ik niet getwijfeld en direct gesolliciteerd. Twee dagen later vond mijn gesprek met de directie plaats en daarna was de zaak al snel beklonken. De uren klantendienst vormen een fijne uitdaging en als stagementor kan ik jongeren begeleiden bij hun eerste stappen in het werkveld. Dat deed ik vroeger trouwens ook al: ik trad er zelf op als mentor van de nieuwe aanwinsten en leidde hen op. Er zijn dus zeker parallellen te trekken.

Hoe verliepen die eerste stappen in onze school?

Na de opzegtermijn werd ik half september voor de leeuwen gegooid en dat was zeker merkbaar. Ik kon gelukkig op voldoende steun rekenen van mijn collega's. Anniek (DPA), Chantal (VDC) en Wendy (WAW) staan nog steeds met raad en daad klaar. Je voelt die eerste dagen dat de leerlingen al meer geroedeerd zijn dan jij en dat was knap lastig. Door meteen goede afspraken te maken met de leerlingen hoopte ik toch goed uit de startblokken te schieten. Desondanks bots ik zoals velen op leerlingen die soms minder gemotiveerd zijn, maar dat zal me niet weerhouden om er vol enthousiasme voor te gaan: ik trek me vooral op aan de goeikes. De tijd vliegt voorbij: ik besef de carrièreswitch soms nog niet voor de volle 100%.

Hoe heb jij jouw eigen middelbare schoolcarrière ervaren?

Mijn schoolcarrière verliep tot en met het zesde middelbaar nagenoeg vlekkeloos. In de richting economie-moderne talen kwam ik volledig tot mijn recht. Er was geen vuiltje aan de lucht totdat mijn toenmalige school in Wachtebeke de deuren sloot. Daardoor beleefde ik jammer genoeg een frustrerend laatste jaar bij de Broeders van Liefde in Zelzate. Gelukkig was er een lichtpuntje in de vorm van mijn leerkracht economie. De dame in kwestie kwam uit de privé, maar wist haar lessen boeiend te maken met haar creatieve insteek. Ze heeft me beslist geïnspireerd.

Welke wijze les van thuis neem je mee naar het onderwijsveld?

Van thuis uit heb ik geleerd om altijd het positieve in de mens te zien. Mijn ouders hamerden erop om altijd vriendelijk te zijn tegenover anderen. Dankzij hen kreeg ik ook de kans om mezelf creatief te ontplooiën. Ik heb jarenlang lessen gevolgd op de tekenacademie. Nu heb ik uiteraard een eigen gezinnetje: mijn man en ik hebben namelijk twee zoontjes, Briek en Tijs. Ze zijn respectievelijk zes en tweeënhalf jaar oud. Met hen is er altijd leven in de brouwerij. Tijs wil maar al te graag dat mama haar tekentalenten bovenhaalt en dan kleurt hij die creaties in. Briek is daarentegen muzikaler ingesteld, net zoals mijn man. Zo is hij als 6-jarige fan van Bazart en zingt hun liedjes vlot mee.

BEN JIJ AL WOKE?

R. Goossens

Woke, woken, woker, wokest. Sedert enkele jaren is onze taal weer een aantal woorden rijker. Ik maakte een paar jaar geleden kennis met het woord 'woke' toen mijn oudste zoon me eraan herinnerde hoe graag hij toen hij klein was met zijn broertje 'cowboy en little native american' speelde. Ik kende tot dan toe wel al het n-woord dat geheel terecht dient te worden vermeden. Ik had al goed geoefend om dat woord in mijn taalgebruik te vermijden. Maar nu bestond er dus blijkbaar ook een i-woord. Zijn beste vriendin is nog een maat erger. Die is nog woker dan de paus. Zij had het onlangs over de Disneyfilm 'Sneeuwwitje en de zeven kleine mensen'. Sedertdien weet ik dat er ook een te vermijden d-woord bestaat. Wetenschapper zijnde moet ik dus voortaan nog meer op mijn woorden letten. Even oefenen.

Woordenschat, anno 2022

Wist je dat onze zon ooit een witte kleine mens was en dat ze gaat evolueren naar een rode grote mens die heel ons zonnestelsel gaat opslokken, beginnende bij Mercurius om te eindigen bij de kleine-mensplaneet Pluto, net zoals Kronos die ooit zijn eigen kinderen opat? Nee? Ook heel wat diernamen moeten nu allicht vervangen worden. Voortaan moet je dus spreken van de kleine-mensarend en de kleine-mensspitsmuis.

Maar goed, ik wil meegaan met mijn tijd en helemaal opgaan in het wokisme. Mijn rechtvaardigheidsgevoel

zegt zelfs dat er nog te veel woorden zijn die bij bepaalde categorieën van mensen denigrerend dreigen over te komen en dus aan vervanging toe zijn. Zo bestaat er volgens mij ook terecht een w-woord dat dient vervangen te worden door 'g-en-h-wisselende kuststreekbewoner', een b-woord waarvoor beter 'geelharig meisje' in de plaats komt en sedert de onemanshow van Filip Geubels over het onderwijs bestaat er ook een t-woord dat nu het betere synoniem 'recreatielaar' verdient.

Mocht je nog te vermijden woorden kennen die aan een verhullend synoniem toe zijn, graag een mailtje naar de redactie. **Stay woke!**

Woke (uitspraak: [wəʊk]; Afro-Amerikaans-Engelse variant van woken; wakker geworden)

Een term die verwijst naar het bewust zijn van racismeproblematiek en sociaal onrecht jegens minderheden in de samenleving. De term wordt verschillend gebruikt.

Workshop: The Invisible Route

5Ia - 5Ib - 5BI

T. Roelant & K. Van den Branden

Big Brother is watching you! Deze beruchte zin uit de cultroman 1984 van George Orwell vat beknopt de creatieve workshop samen waaraan de leerlingen van 5Ia, 5Ib en 5BI op 21 en 25 oktober deelnamen. Camera's spelen een steeds crucialere rol in hun leven. In de openbare ruimte neemt het aantal bewakingscamera's sterk toe. Maar ook in de huis- of slaapkamer vernauwt hun leven zich tot een leven voor de camera van smartphone of laptop. Waar je ook gaat, altijd wandelt er minstens één camera met je mee.

Moeten we dat wel zo normaal vinden?

Wat betekent het om altijd te worden gezien?

Kan kunst helpen om te ontsnappen aan het oog van de camera?

Dat laatste probeerden de leerlingen zelfs letterlijk uit: ze speelden enkele geïmproviseerde scènes waarin ze ongemerkt bijzondere voorwerpen zoals een kunstbeen of heggenschaar uit beeld probeerden te smokkelen. Het leverde enkele geestige taferelen met verklede IB'ers en BI'ers op die zo in het echt Antwerps Theater opgevoerd kunnen worden.

Losgeld

In het tweede deel werd het gedicht Losgeld van Ruth Lasters onder de loep genomen en besproken. Lasters uitte met dit gedicht kritiek op de vele labels en hokjes in het onderwijs en nam zelfs ontslag omdat de stad Antwerpen het niet in het straatbeeld wilde verspreiden. Elke groep ging aan de slag met een vers uit dit spraakmakende gedicht. Aan hen om het op een zo creatief mogelijke manier te verbeelden en het vervolgens op het Theaterplein te presenteren. Binnenkort valt het resultaat van hun inspanningen online te bewonderen.

Olie-, oliedomme staat die leerlingen vanaf twaalf jaar
nog altijd letterlijk met 'A' labelt of 'B'. Welkom in het middelbaar!

Aan Vlaanderen een vraag: wanneer ligt de maatschappij volledig plat?
Is dat wanneer de notarissen en de senators staken? Of als de loodgieters,
de bakkers en de havenarbeiders niet opdagen?

Ah, inderdaad! Het land ligt op zijn gat als de dakwerkers nakateren,
als alle winkeliers hun schup afkuisen, als de onthaalmoeders
de luiers zelf aandoen, als koks hun kat sturen naar Nam Fong,
Mister Spaghetti en naar alle internaten.

En wie is nu het slimst, iemand die weet waar de Aconcagua ligt
(vraag uit De slimste mens ter wereld) of wie het hele stroomschema kan
tekenen

en uitvoeren voor een schoolkeuken, het Sportpaleis,
Wetstraatvergaderzalen?

Iemand die weet hoeveel een flamingo weegt of iemand die een tillift kan
bedienen

zonder dat de bomma valt op koude tegels voor het licht uitgaat?

Wij moesten maar eens over A- en B-ministers praten. Dan zouden ze
misschien verstaan hoe het aanvoelt. Alsof wij tweede keus zijn,
alsof een stiel leren slechts een plan B kan zijn
voor als de A-richting iemand niet ligt, niet gaat.

Straks vraagt gij, Vlaanderen, nog losgeld voor het woord 'intelligent'
dat gij al eeuwenlang gegijzeld houdt, alleen voor quizzers reserveert,
voor dokters, architecten, wetenschappers, voor mevrouw Michiels en
advocaten.

Terwijl wij, trappenmakers, de hellingsgraad berekenen, de ideale afstand
tussen treden. Kunt gij dat, Vlaanderen? En weet gij alles, zoals wij,
mecaniciens, over de juiste spanningskracht op bouten van de nokkenas of
hoe de distributieriem vervangen dient
voor een perfecte kleptiming?

Zolang gij, Vlaanderen, niet ook de vakman slim noemt
in kranten, spelprogramma's en journaals,
zijt gij de A's in uw naam Vlaanderen niet waard.

SPORTDAG!

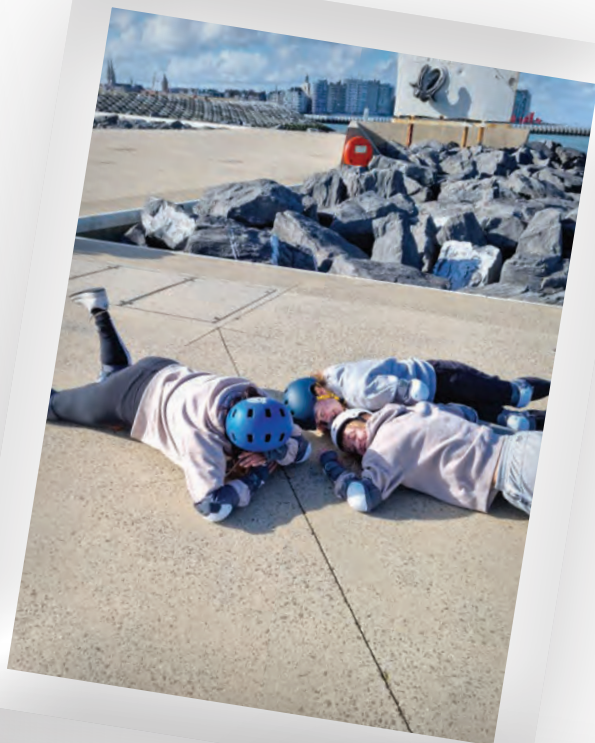
A. Van Gaeveren

Op maandag 19 september 2022 gingen onze leerlingen en leerkrachten naar jaarlijkse gewoonte op sportdag. Deze dag begon frisjes, maar de zon kwam gelukkig voldoende langs.

Onze derdejaars vertrokken met de bus richting Wachtebeke. BMX, kajak, hoogtouwenparcours, trampoline en bumperbal; in klasverband beleefden de leerlingen een sportdag om nooit te vergeten.

Onze 4e jaars vertrokken eveneens met de bus richting Oudenaarde. Daar gingen ze met hun klas teambuildingsactiviteiten doen, de touwentoren beklimmen en het moerasparcours verkennen. Lekker vuil en voldaan gingen ze terug huiswaarts.

De leerlingen van het 5de jaar kregen een waaier aan activiteiten. Levend tafelvotbal, archery tag, bubble bal, aardbal, teambuilding, poullbal, dans, boogschieten, tchouckbal en rocking balance. Deze sportdag was voor hen een echte teambuildingsdag. Bestaande vriendschappen werden nog sterker en er werden tal van nieuwe vriendschappen gevormd.

Onze laatstejaars kregen de keuze uit verschillende sportactiviteiten. De grootste groep koos voor een avontuurlijke dag aan zee; met de trein naar Oostende, de overzetboot nemen, strandsporten gevolgd door de avontuurlijke watersporten.

De leerlingen die naar Stekene fietsten, genoten van een initiatie stand up paddle, een partijtje tennis en een initiatie padel, een zalige sportencombo die voor herhaling vatbaar is. Sommige leerlingen fietsten nog een eindje verder richting Wachtebeke waar ze genoten van een golf- en padelinitiatie. Tot slot waren er nog enkele leerlingen die hun fiets een hele dag dichtbij hielden. Zij genoten van de prachtige natuur langs onze Vlaamse (water)wegen.

Iedereen kwam veilig terug thuis en kon die nacht genieten van een diepe slaap. Een welgemeende dankjewel aan alle leerkrachten die zich ingezet hebben om van deze dag een onvergetelijke herinnering te maken.

Sporten is gezond! Blijf jezelf, je collega's, je leerlingen, je familie en je vrienden aanmoedigen om dagelijks te bewegen. Geniet van een wandeling of fietstocht in deze mooie herfstdecors en hou zo je lichaam gezond.

Associatieve Poëzie

Vijftigers in de vijfdes

'Er is een lyriek die wij afschaffen!' verkondigden de fervente aanhangers van de Cobra-beweging in 1949. De Vijftigers, ofwel de Experimentelen, maakten in deze poëziestroming komaf met alle heersende conventies en kozen resoluut voor de vrijheid. Dit resulteerde in een woordenstroom aan associatieve beelden, losgerukt uit het keurslijf van rijm of metrum. Op basis van enkele Cobra-schilderijen maakten onze Vijfdes, in navolging van hun grote voorbeelden de Vijftigers, enkele associatieve pareltjes.

Else Alfelt - The Flower of The Universe

Supernova

Een brandende klonter van emoties
gevuld met de scherven van de ziel.

Een gebroken hart dat woede lekt
door de vuurtornado van het leven.

Een avontuur door de rode rivier
leidt naar het oog van het universum.

Een lavabloem die bloeit op hete magma
en onder de warme veren van de feniks.

Een mozaïekpuzzel gelegen in een
loodraam
te vinden waar het laaiende vuur is
ontstaan.

Louis-Victor Christiaens & Rune Smet (51a)

Hij bouwt
zijn eigen wereld
met surreële gedachten en isolatie

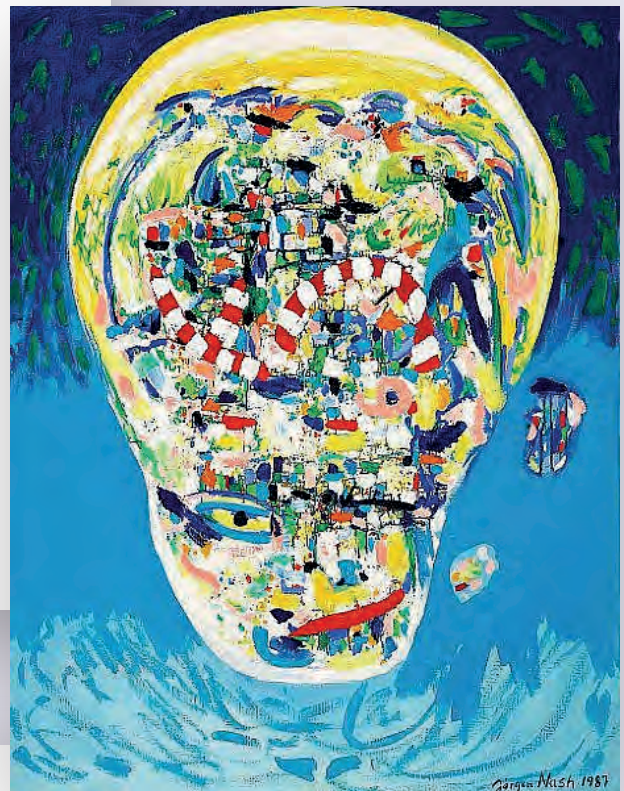
praat honderduit
geeft alles
wat zijn handen maken een ziel

knutselt met dimensies
speelt met vorm
kleur en zwaartekracht

lacht als
wat hij in gedachten had ook lukt
en zich laat zien als vliegmachine

Niets ontgaat hem
in zijn grensverleggend spel
fundamenten legt hij zelf wel.

Robbe Duwez & Raphael Van Sikkelerus (5BEc)

Jørgen Nash

Het is nooit stil

Schreeuwende gedachten weergalmen
luid in het universum
verdwaald in mijn hoofd
alleen in het oneindige doolhof
opgesloten in mijn dromen
waar nooit een einde aan komt
vluchtend door de versmallende straten
moederziel alleen op speurtocht naar de luchthaven.
Vermoeide benen bezwijken
onder het gewicht van de ideeën
die door mijn hoofd spoken.
Zoals een rode ster slenter ik door het leven
wachterend op het licht dat dooft.

Emine Thaqi & Lente Vereecken (5BEc)

Dat Olivia De wachter (6beb) een literair talent was, wisten we bij het NHT al. Dat ze een tweede keer zou uitpakken met een gevoelsgeladen stukje literair proza, konden we enkel hopen. Speciaal voor u een stukje dat zo heerlijk melancholisch aanvoelt als een pasgevalen herfstblad op vergeten zwembadwater. Enjoy.

Niets is voor altijd

O. De Wachter (6BEb)

Ik zit op de vochtige tegels naast het zwembad, terwijl de honden over het natte gras razen. Ik ril. De koude herfstwind waait de roodgekleurde bladeren van de bomen. Ik draai me om en kijk naar het groene water dat vol zit met kevers en andere insecten. Voor het zwembad staat een verlaten huisje waar je vroeger kon douchen. Het hangt nu vol spinnenwebben en stof. De aanblik ervan geeft me een melancholisch gevoel. Alle prachtige momenten die ik hier vroeger als klein kind heb beleefd, zijn slechts herinneringen die zich nu een voor een in mijn hoofd afspelen. De zwempartijen die we hielden met nichtjes en neefjes, de feestjes die we hier gaven, of gewoon de eindeloze baantjes die ik hier in mijn eentje zwom. Alsof alles was verdwenen en enkel de aanraking met het lauwe water nog belangrijk was in deze wereld. 'Niets is voor altijd', zei mijn vader altijd. Ik weet dat hij gelijk had, maar ik wil het gewoon niet geloven. Ik kan deze plaats niet loslaten. Mijn vaders woorden blijven als brandwonden op mijn huid staan. 'Niets is voor altijd', klinkt het weer door mijn hoofd. Zonder na te denken trek ik mijn schoenen en mijn trui uit en spring ik het zwembad in, wetend dat het mijn laatste keer zal zijn. Ik word helemaal opgeslokt door het ijskoude water. Het is immers al oktober. Het water is zo koud dat het me bijna de adem beneemt als ik terug boven kom. Ik zwem terug naar de kant, voor zover mijn onderkoelde lichaam nog kan bewegen, en ga op de zwembadrand zitten. De brandende woorden zijn van mijn huid verdwenen. Mijn benen dobberen nog steeds zachtjes in het water. Gevoelloos kijk ik naar mijn blauwgekleurde nagels die mijn bovenbenen stevig vastklemmen. De komende twee weken zal ik waarschijnlijk met koorts in mijn bed doorbrengen, maar dat kan me niets schelen. Het enige wat telt, is dat ik eindelijk afscheid heb genomen van mijn favoriete plek.

Mijn lokale held

K. Van Gestel (61b)

Het thema van de Davidsfonds schrijfwedstrijd was dit jaar ‘#Trots#Lokale helden’ Kobe Van Gestel (61b) schreef over een voor hem wel heel lokale held. Hij mag terecht trots zijn op dit uiterst persoonlijke opiniestuk.

SINT-TRUIDEN - Connect+ groep schenkt 300 laptops aan Oekraïne. De eerste toestellen werden deze week overhandigd aan Vsevolod Chentsov, ambassadeur en hoofd Oekraïense missie bij de EU, in het kasteel van Ordingen in Sint-Truiden.

Deze held mag dan wel zeer dicht in de buurt wonen, maar hij gaat tot het uiterste om zelfs kinderen in Oekraïne te helpen. En wanneer ik spreek over dicht in de buurt wonen dan heb ik het over in hetzelfde huis. Deze held is namelijk mijn vader, een held voor de kinderen in Oekraïne, en ook mijn held.

Gert Van Gestel is niet alleen een hardwerkende getrouwde CEO met 4 kinderen, maar ook de held waarvan ik niet wist dat ik hem nodig had. Hoe ouder ik word, hoe meer ik te weten kom wie mijn vader eigenlijk is. Hoe meer ik te weten kom hoe meer ik naar hem opkijk. Hoe ouder ik word hoe meer we veranderde in het ideale vader-zoon duo. Onze meningen verschillen zelden en we kunnen altijd goed samenwerken.

Iets meer daneen jaar geleden werd Wallonië getroffen door zware overstromingen. Op 14 juli viel er een ‘waterbom’ op verschillende Waalse provincies. Voornamelijk Luik, Namen en Luxemburg kregen het zwaar te verduren. Rivieren traden buiten hun oevers, water stroomde door de Waalse straten en 39 mensen kwamen om het leven. Toen het water wegtrok, was de puinhoop immens. 45.000 à 55.000 Huizen raakten beschadigd. Mijn vader en zijn vennootschap vonden dat ze een hand moesten uitsteken naar de mensen die hierdoor getroffen waren. Na een overleg dat langer duurde dan gehoopt, besloten ze dat hun manieren om de slachtoffers te helpen zich zouden beperken tot het materiële. Zo kwamen ze op het idee om alles wat ze nog in stock overhadden te schenken aan de mensen in nood. Het

ging vooral om elektrotoestellen voor in het huishouden zoals wasmachines, stofzuigers en afwasmachines.

Ook kwam ik te weten dat zoals vele anderen mijn vader onlangs begon in te zetten voor Oekraïne. Ik was zeer verbaasd. Ik had nooit gedacht dat mijn vader, die begon als werfleider, ging uitgroeien tot iemand die Oekraïense kinderen zou voorzien van laptops. Mijn vader was al sinds het begin van de oorlog tussen Oekraïne en Rusland van mening dat de invasie van Rusland zeer onrechtvaardig is. Ook hier verschilden we niet van mening. Ik denk dat de meeste onder ons het ook onrechtvaardig vinden voor Oekraïne. Maar waar mijn vader al helemaal niet tegen kon, waren de kinderen wiens leven helemaal overhoop is gegooid door deze oorlog zonder dat zij zelf er iets mee te maken hebben.

Er moeten meer mensen zoals Gert Van Gestel zich inzetten voor de mensen die worden getroffen door rampen. Laat politici zich bezighouden met sancties, militaire tactieken en politieke drukking. Maar laat ons doen wat we kunnen om het leven van gewone mensen iets draaglijker te maken.

Stichting

Voetbal leerkrachten vs leerlingen

B. De Block

30 september, de datum stond al vanaf de eerste schooldag in fluo gemarkeerd bij elke leerkracht en bij elke laatstejaars. Dat zou de dag worden waarop degenen gekruist zouden worden op een soort van voetbalveld met een professionele bal en op basis van een soort van voetbalspel.

Wij leerkrachten werken vaak stichtend. We willen leerlingen iets bijbrengen. De stichting Hiëronymus heeft dit ook als één van zijn kerntaken opgenomen. Daarom verzamelden we de crème de la crème van de voetballende collega's aangevuld met VDB, VRF, DBB, VCC, MAH, ANL, JAP, STJ en TEA. Dit allegaartje zou het gezamenlijke co-teachproject op zich nemen ter verbetering van de voetballende vermogens onzer leerlingen. Heel stichtend!

We merkten bij aanvang van de match dat onze moedige leerlingen nog veel onkunde vertoonden, uiteraard gaan wij daar professioneel mee om. Als we er al lacherig over deden, was dit louter opbouwend

en stichtend bedoeld. Fluks toonden we hen wat er met tiki taka wordt bedoeld en schilderden we lange ballen op abstract-expressionistische wijze naar onze voorste gelederen. Aldaar stampden onze spitsen als ware kozakkendansers dribbels uit hun benen en kluiten uit de grond dat het supporters aan de zijlijn deed ijlen. 'Kijken we naar de Premier League?' brulden ze zonder verpinken. Bij de pinken was ook de enige sportleerkracht op het veld bij een zeldzame doelpoging van de leerlingen. Vakkundig wrong hij deze de nek om, met een neus voor timing, om vervolgens zelf op stichtende wijze de weg naar doel te tonen.

De toon was gezet. De weg was gewezen en na de koffie was het tijd om al de aangereikte bagage uit te pakken, om al de ingepeperde looplijnen te consumeren, om al de voorgetoonde één-tweetjes in acht te nemen en konden we na veel vijven en zessen de strakke educatieve teugels wat laten vieren. Van nu af aan konden we genieten van ons stichtende werk.

De leerlingen speelden samen op verwonderlijke en wonderlijke wijze, ze vonden elkaar blindelings en wisten, bijna onverklaarbaar maar waar, de minuscule gaten in de defensie te vinden. Ze scoorden van links, ze scoorden centraal, ze scoorden van rechts. Knap!

Wij stichters, moesten enkel nog wat verbeteringen aanbrengen. We leerden ze groeten en fêteren na een match, we leerden ze ook poseren voor een horde paparazzi en we verbeterden hun dieet na inspanningen.

Wij, leerkrachten voelden de warme gloed der zelfvoldaanheid omdat we van onze stichting, waar teaching, coaching, educating en more of those things centraal staan konden evolueren naar een soort verbeteringsgesticht. Een aangename omgeving waar leerlingen floreren en enkel nog lichte correcties/verbeteringen nodig hebben om alle scherpste randjes fijntjes bij te vijlen. Die ene hoekige steen, die enkel vanbinnenuit sterk aan het eroderen (en marineren) was, laten we in deze buiten beschouwing en lieten we door de juiste instantie (lees: de papa) verwijderen.

Eens we dit ultieme punt bereikt hadden, kon de riem eraf en werd er nog vrolijk nagekaart over buitenspel, overspel en liefdesbaby's. Volgend jaar meer van dat!

LOOK AND LIKE!

Ah? U denkt dat er geen cultuur is op den handel? U denkt dat generatie Z niets over de schone kunsten weet? De onderzoeksjournalisten van het NHT onthullen een choquerende waarheid: de volgende leerlingen én leraren hangen in hun vrije tijd in het KMSKA. We gingen er zelf foto's van nemen.

Alex Lambrecht

Leerling uit 6BEa

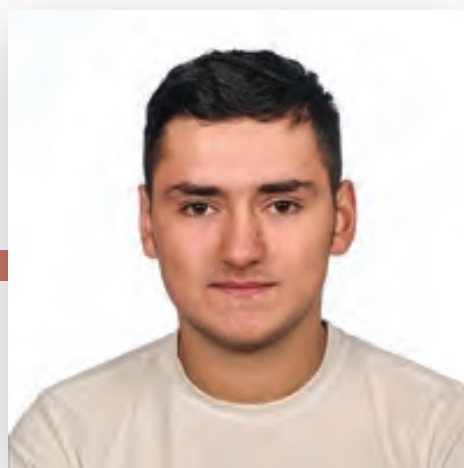
Leander

Stervend op de oever van de Hellespont

Mehmet Bayer

Leerling uit 6BEb zonder hoed
(maar toch met hoed)

Jacob Dooijewaard

Zelfportret met hoed
(maar eigenlijk zonder hoed)

**T. Masscho &
V. De Smet**

Leerkrachten van den handel

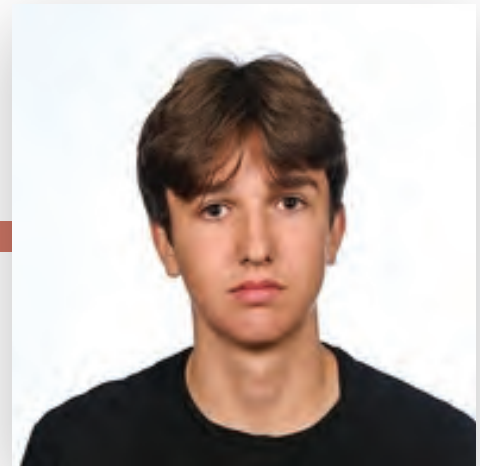
American Gothic

Farmer standing beside his daughter

Rune Hooghe

Leerling uit 5BEa

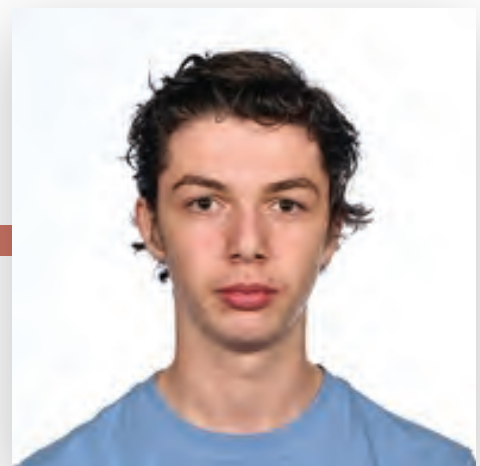
Keizer Karel

Heerser van het Heilige Roomse Rijk

Kian Verbruggen

Leerling uit 5BI

The Blue Boy

Het Gainsborough portret

Zending

J. De Wilde

Als u heel dit boekje uitgelezen hebt, dan zit uw hoofd nu vol met stof tot nadenken, met andermans verhalen of met onzin. Bovendien zit u al te lang stil. Daarbovenop zit u wellicht ook al te lang binnen, tenzij u het Nieuw Handelstijdschrift op uw buitengemak leest. Ik wil dan ook graag afsluiten met een traditionele zending, een 'gaat nu allen heen in vrede.' Waarheen u gaat, dat mag u zelf beslissen, maar ik stel voor dat het naar buiten is.

Ga bijvoorbeeld wandelen, nergens naartoe en dan terug naar huis. Hopelijk heeft u er zoveel aan als ik. Ik wandel graag en ik doe het in de eerste plaats in de straten en op de dijken van het dorp waar ik woon. Wandelen doe ik niet om het hoofd leeg te maken; ik hou ervan tijdens het wandelen mijn hoofd juist te vullen met nieuwe verhalen. De nieuwe binnendijk, die werd aangelegd voordat de oude buitendijk opzettelijk werd doorgestoken om de rivier meer plaats te geven, loopt van het dorp waar ik woon naar het dorp waar de familie wier naam ik draag al honderden jaren vóór mij gewoond heeft, en daarna nog verder naar twee andere dorpen, waar weer andere families wonen, wier naam ik niet draag, maar die evenzeer de mijne zijn. Sta ik bovenop die dijk, dan zie ik in de verte de kerktoren van dorp nummer twee, en daar wandel ik naartoe. Als ik er ben, keer ik terug. Onderweg heb ik tientallen bomen gezien, en mij voorgesteld wie er allemaal onder die bomen heeft gezeten om uit te rusten, om te schuilen voor de regen of gewoon zomaar. Ik heb de omtrek van weilanden gezien die nu geen weiland meer zijn, maar gecontroleerd overstromingsgebied, en mij voorgesteld

hoe mensen daar stonden te hooien of aardappels aan het rooien waren. Ik heb landwegels gezien die niet meer gebruikt worden en voor mijn geestesoog mensen met visgerei op de rug naar de kreek zien wandelen. Ik heb mij afgevraagd of er misschien ooit iemand op zo'n wegel van zijn rijdende fiets is gesprongen om een voorbijsnellende haas te vangen, zoals mijn overgrootvader eens deed.

Tijdens mijn laatste wandeling viel mijn oog op kleine stukjes baksteen, die deel uitmaakten van het steenpuin waarmee de dijk verhard was. Mijn gedachten gingen onwillekeurig naar de huizen die ooit met die bakstenen gebouwd waren. Naar de mensen die in die huizen woonden. Ik zag hen in mijn hoofd de ramen lappen, de kachel aansteken, pannenkoeken bakken, in hun deurgat staan. Of misschien maakten die bakstenen deel uit van fabrieken, werkplaatsen, schuurtjes, boerderijen, elektriciteitscabines waarachter jonge koppeltjes stonden te kussen of kapelletjes waarachter bandieten verstopt zaten om dan tevoorschijn te springen en 'uw geld of uw leven' te roepen, en dan: 'En rap een beetje!' Ik denk aan al die mensen die die bakstenen ooit gezien hebben toen ze nog niet in stukjes op de dijk lagen, en die misschien voorkomen in de stamboom van een van die families wier naam ik al dan niet draag.

Maar kijk: nu zit u alwéér wat langer binnen. Dus hop, naar buiten nu – of naar binnen, als u echt op uw buitengemak zat. Gaat nu allen heen in vrede.

Volgende editie

Enkele leerlingen verrassen hun titularissen
 Doeltreffend sorteren voor dummies
 Wat hebben Lamborghini's engeitjes gemeen?
 De drie ultieme valentijntips van S. Van Damme
 Mini's met maximaal rendement
 Meneer directeur schrijft een ode aan zijn korps
 De nieuwe richtingen uitgelicht en doorgelicht
 T. Masscho schrijft geschiedenis
 Een fotoshoot met de broedertjes

Vlotte pen? Inspiratie?
Uit op eeuwige roem?
Gewoon indruk willen
maken op een meisje?
Schrijf gerust mee aan
de volgende editie!

Neem contact op met je
 leerkracht of collega Nederlands.

KONTTEXT

Design & Layout

Steven Aelbrecht (AES)

Redactie

Frederik Van Royen (VRF)

Wout Mannaerts (MAW)

Kristof Van den Branden (VDB)

Handelschool Broeders Sint-Niklaas